

Мортина не беше обикновено дете. Но и не се чувстваше чак толкова различна. Е, да, кожата ѝ не беше розова като на другите момиченца. Беше си даже съвсем бяла. Или по-точно смъртнобледа, със сивкаво-зеленикав оттенък.

Пък и очите ѝ бяха кръгли като топчета, така си е. И изпъкнали. И оградени с тъмни кръгове. И какво от това? Нали лилавото е хубав цвят, пък и е толкова модерно?

Е, добре де, имаше и още една подробност:

тя можеше да отделя всяка част от тялото си, все едно е кукла. Защото беше зомби, момиченце зомби.

Това за нея си беше най-нормално.

Мортина живееше щастливо във Вила Упадък
заедно с леля Упокойна. Беше пълно със стаи,
в които можеше да играе както и колкото си поиска.
Имаше и голяма градина, и гора зад вилата,
където да тича на воля по цял ден.
Но много внимателно, за да не я види някой!

Не много
далечното село

Таванът
с паяците

Салонът за чай
на леля Упокойна

Скърцаща
стълба

Ужасното
западно
крило

Имаше си и верен приятел, хрътката албинос Скърбен
(дали Скърбен беше жив, или мъртъв, не беше ясно).
Винаги беше с нея и по цял ден играеха.
А нощно време спеше в краката на Мортина.
Но имаше едно „НО“.

Мортина желаше повече от всичко нещо,
което ѝ беше забранено: да играе с децата
от селото и да си има приятели.